

[Frits Clausen.]

kunde yde noget. Derfor kræver vi fra nationalsocialistisk Side, at der gennemføres en omfattende og retfærdig Folkepensionering efter ensartede Bestemmelser, og det har aldrig været mere paakrævet at faa en saadan gennemført end nu.

Jeg skal slutte med nogle faa Bemærkninger om de udenrigspolitiske Opgaver, der for Tiden stilles til Regeringen.

Af Forhandlingerne angaaende Loven om Hvedeaafgiften fremgik det, at vi her i Landet ikke savner Rugbrød. Det samme kan desværre ikke siges om alle de andre europæiske Folk, og i Særdeleshed tænker jeg her paa Finland, hvor man for nylig har maattet foretage en Nedskæring af den daglige Brødration paa 50 Gram. Her byder der sig en Mulighed for os til at omsætte den ellers saa højt besungne nordiske Samhørighed i Gerning, og jeg stiller hermed Ideen om at yde Finland en Hjælp af vor Rigelighed paa Brødkorn til Raadighed for Regeringen.

Vi Nationalsocialister staar i øvrigt bag den højtærede Statsministers officielle udenrigspolitiske Erklæringer, hvilket bl. a. har givet sig Udslag i, at vi er gaaet aktivt ind i Kampen mod Bolsjevisme og Jødedom gennem de Tusinder af frivillige, der ud fra vort Parti har meldt sig til aktiv Opfyldelse af Anti-Kominternpagtens Forudsætninger. Disse danske frivillige har baade i Frikorps „Danmark“ og i de andre Enheder tillige føjet et nyt og smukt Hædersblad til Danmarks gamle og stolte Krigshistorie.

Jeg vil ikke undlade i denne Forbindelse at udtale en Anerkendelse til den højtærede Forsvarsminister for den Skrivelse, han den 1. Juni d. A. har rettet til Hærens Befalingsmænd vedrørende deres Forhold til den danske Hær i det Tilfælde, at de melder sig til aktiv Krigsdeltagelse i Tyskland eller Finland. Denne Anerkendelse skal ikke formindskes af den Kendsgerning, at den højtærede Forsvarsminister jo af Navn skal være en ivrig Tilhænger af det parlamentariske System og trods dette i denne Handling har vist, at han kan sætte sig stort ud over alle smaalige parlamentariske Krav, hvor Hensynet til vort Fædreland kræver det. Jeg vil udtale min Forhaabning om, at den højtærede Forsvarsminister vil fortsætte denne Linie til Gavn for vor fælles Kamp mod Bolsjevisme og Jødedom, og jeg vil fremfor alt haabe, at Befalingsmændene inden for Hæren vil følge den Vej, deres Minister har vist dem.

Mit Parti har ofte med megen Bekymring set paa den praktiske Udførelse, som

Statsministerens forskellige udenrigspolitiske Erklæringer hidtil har faaet. Vi glæder os derfor over gennem den højtærede Forsvarsministers omtalte Skrivelse til Hærens Befalingsmænd at kunne se et tydeligt Tegn paa, at den højtærede Forsvarsminister ogsaa er af den Opfattelse, som Grundtvig i et af sine bedste Øjeblikke har udtrykt, naar han siger, at Tysklands Sejr i denne Krig ogsaa er Danmarks Sejr.

Valdemar Thomsen: Nu er der gaaet mere end tre Maaneder, siden vi havde Folketingsvalg, uden at der her i Tinget har været Lejlighed til at drøfte de nærmere Omstændigheder ved dette. Noget tilsvarende er sikkert aldrig tidligere hændt i Rigsdagens Historie, og derfor ønsker jeg, forinden der skabes Præcedens for, at Fortielser og Tilsætninger ogsaa kan tolereres her i Folkestyrets Højborg, at gøre Indsigelse. Det er selvfølgelig helt urimeligt, at Forhold, der har Interesse med Hensyn til Valget, mister deres Aktualitet og bliver Historie, før de overhovedet maa omtales fra denne Plads. Jeg tror nemlig, det er nødvendigt, at ogsaa vore Dages politiske Humbug drages frem i Rampelys.

Naar der engang kan foretages en nøgtern Vurdering af Valget den 23. Marts, da vil Resultatet uden Tvivl blive, at Partipressen og dens Bagmænd vil faa Æren eller Skammen, hvad man nu vil, for det i Sandhed enestaaende Opbud, der ifølge Aviserne kun angik Spørgsmaal, som praktisk talt alle paa Forhaand var enige om. Skammen vil de faa for den Desorientering af Befolkningen, der nødvendigvis maatte gaa forud, og Skammen ogsaa for, at Samlingspartierne for at faa Succes maatte gribe til de mest skammelige Midler, der endnu er bragt i Anvendelse i den politiske Agitation over for Landsmænd. Alt blev, som man vil huske, sat ind paa at bibringe Vælgerne den Opfattelse, at de ved at slutte sig til et af de store Partier kunde stemme sig fra Tidens Ulykker og Ubehageligheder. Kun godt i Uge varede hele Forestillingen, men det var mere end nok, skrev et Blad Dagen efter Valget, for den, der ønsker et Dagblad, der ikke blot er Indpisker for et politisk Parti. Netop som Indpisker for hver sit Parti optraadte Regeringspressen. Trods de Forhaandsaftaler, der var, søgte man efter Evne at overdanske hinanden. Men den store Attraktion, det, der gav Galskaben et Skær af Mening, var den fælles Mistænkliggørelse af alt og alle, der ikke var aktive Deltagere i den store Sammenrotning.

At Partipressen er den alt beherskende